

РЕШЕНИЕ

№ 4052

гр. София, 21.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2762** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба Вх. № 8576/11.03.2020г. по описа на АССГ, изпратена чрез Дирекция ОДОП, на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, чрез [фирма], представлявано от процесуален представител адв. В., срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 2161/20.12.2019 г. изд. от Н. К.-Директор Дирекция „ОДОП“ на НАП, ЦУ, С., с което е потвърден Ревизионен акт №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., в оспорената част на установените резултати за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за периодите от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. и от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г., ведно със съответните лихви за забава.

Жалбоподателят оспорва РА, в оспорената част, като излага съображения за незаконосъобразност на акта, поради необоснованост и неправилно прилагане на материалния закон. Намира, че в хода на ревизионното и съдебното производство са събрани достатъчно доказателства, които обосновават извод за липсата на основания за начисляване на данък при източника в конкретната хипотеза. Исква от съда отмяна на РА, в оспорената част, като незаконосъобразен, поради необоснованост и противоречие с материалния закон. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът по жалбата – директор на дирекция ОДОП-Б., чрез процесуалния си

представител юрисконсулт П., оспорва изцяло жалбата и пледира за отхвърлянето ѝ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска Градска Прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител, не представя становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221018008260-020-001/28.12.2018 г., връчена по електронен път на 02.01.2019 г., издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., съгласно Заповед №РД-84-2200-1345/12.12.2018 г., изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) №Р-22221018008260-020-002/28.03.2019 г. и ЗИЗВР №Р-22221018008260-020-003/30.04.2019 г., с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. Определен е срок за приключване на ревизията до 02.06.2019 г. ЗИЗВР са издадени от Е. М. С., в качеството на орган, възложил ревизията, оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221018008260-092-001/17.07.2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите на РД, което е обсъдено в мотивите на РА и е прието като неоснователно.

Ревизията приключва с издаването на РА №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 01.10.2019 г.

В хода на ревизионното производство е установено и не се оспорва между страните в съдебното производство, че: Основната дейност на [фирма] през ревизираните периоди е разработка и отчитане на клинични изследвания, свързани с разработка и внедряване на научни проекти във фармацията, медицината, биологията и химията. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК в хода на ревизията на [фирма] са връчени Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22221018008260-040-001/02.01.2019 г. и ИПДПОЗЛ №Р-22221018008260-040-002/30.04.2019 г., в отговор на които са представени документи, описани в РД.

Констатирано е, че през ревизирания период дружеството извършва дейности по договори, сключени с Б. ФАРМА - Франция, VIN FR90385194980 и С. А. Р. К. - И.. По всеки сключен договор се определя месечна такса (fee), която е така калкулирана, че да покрива всички разходи във връзка с проекта, както и да генерира печалба. Разходите, които дружеството е направило през годината се отчитат като текущи, тъй като са свързани с осъществяването на възложения проект. Освен уговорената такса (fee), като допълнителен бонус дружеството договаря клиентът да възстанови част от

извършените разходи. За тази цел [фирма] изпраща подробен списък с извършени разходи за определен период, които клиентът оценява по свои критерии и възстановява само тези, които одобри. След като бъдат одобрени част от разходите, ревизираното дружество издава фактура, а клиентът заплаща сумата. Приходът по тези издадени фактури се отчита като текущ приход за календарната година.

Установено е, че разходите, които [фирма] отчита във връзка с отделните проекти, представляват административни такси към министерства, инспекции, болници и други, консултантски услуги в страната и чужбина, хонорари на български и чуждестранни лекари, куриерски услуги за получаване и изпращане на документация по проектите в страната и чужбина, лабораторни изследвания, клинични изпитвания, съхранение на проби, унищожаване на проби, унищожаване на документация, транспортни услуги, копирни услуги, преводачески услуги и легализация; разходи за организиране на научни срещи на изследователи, заети в проектите, канцеларски материали, рекламни материали и др.

Установено е, и не е спорно между страните в производството, че по сметка 602-6 се отчитат всички разходи за консултантски услуги, предоставени от чуждестранни физически и юридически лица от Русия, Полша, Ч. и И.. Представени са фактури и документи за извършени плащания по тях. Използването на услуги от чуждестранни консултанти се обуславя от спецификата на всеки конкретен проект. Съгласно представени от ревизираното дружество писмени обяснения, въз основа на сключения със ЗИФО Т. П. Л. договор, последното следва да осигури управление на данните за проект „CLR 14 12 изпитване в платформа О. Информ“. Изпитване CLR1412 е „многоцентрово, с маскиране за изследователите, рандомизирано проучване с кръстосан дизайн за доказване на еквивалентност на безопасността и ефикасността на 0,35% капки за очи, суспензия на бримонидинов тартарат, прилагани веднъж дневно, с 0,1% капки за очи, разтвор (А. Р 0.1%), прилагани три пъти дневно при пациенти с откритоъгълна глаукома, с хронична закритоъгълна глаукома с действаща иридотомия/иридектомия или с очна хипертензия“. Задълженията на ЗИФО Т. П. Л. са да обработва данните по съответните клинични изпитвания, да събира статистическа информация и да я обработва, да наблюдава верността на данните и когато има несъответствие или отклонение да праща електронно запитване до мониторите в България или до изследователските центрове в България. ЗИФО Т. П. Л. извършва управление на базата данни, събирани и отнасящи се по този проект, проверка на данните, одит на целия процес и контрол на тяхната изчерпателност.

Въз основа на изложеното, ревизиращите органи са приели, че услугите, които се предоставят от индийското на българското дружество, не включват само статистическа обработка на данни, но имат и аналитичен характер, което ги приравнява на услуги с консултантско естество. Предвид изложеното, от ревизиращите органи е прието, че плащанията за цитираните услуги по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗКПО следва да се третират като плащания за технически услуги и същите подлежат на облагане с данък при източника по чл. 195, ал. 1 от ЗКПО.

В РА е посочено също, че е сключена Спогодба между Република България и Република И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на дохода и имуществото (ратифицирана от 37-о Народно събрание на Република България със закон на 8 юни 1995 г. - ДВ, бр. 57 от 1995 г., в сила от 23 юни 1995 г.).

Съгласно чл. 13, ал. 4 от СИДДО между Република България и Република И.,

терминът „такси за технически услуги“ означава плащането на всякаква сума, на което и да е лице, с изключение на плащанията въз основа на трудов договор от работодател за услуги от управленски, технически или консултантски характер, включително за предоставянето на услуги от технически или друг персонал. Органите по приходите са посочили, че обхватът на понятието „такси за технически услуги“ е максимално широк и дава възможност така да бъдат квалифицирани и плащанията по договора между [фирма] и ЗИФО Т. П. Л.. В чл. 13 от цитираната СИДДО е договорено, че авторски и лицензионни възнаграждения, както и такси за технически услуги, възникващи в едната договаряща държава и изплатени на местно лице на другата договаряща държава, могат да се облагат в тази друга държава.

Изплатените суми през 2016 г. от [фирма] на ЗИФО Т. П. Л. са в общ размер на 80 213,29 лв. по 5 фактури, описани по номер, дата и стойност на стр. 4 от РД.

В хода на ревизията е изискано от ревизираното дружество да представи писмени обяснения и доказателства за причините и законовите основания, поради които не е удържан данък при източника по отношение на изплатените от дружеството доходи през 2016 г. на посочените по-горе чуждестранни лица, съобразно разпоредбата на чл. 195 от ЗКПО. Изискано е в случай, че е прилагана СИДДО със съответната държава да бъдат представени необходимите документи, доказващи наличие на основания за прилагане на спогодбата.

Ревизираното дружество е представило писмени обяснения, съгласно които доходите, изплатени на ЗИФО Т. П. Л., не попадат в обхвата на доходите, изброени в чл. 12, ал. 5 от ЗКПО и съответно не подлежат на облагане с данък при източника, съгласно чл. 195 от ЗКПО. Поради тази причина не е имало основание да се прилага СИДДО със съответната държава.

Според органите по приходите обаче, е прието, че: услугите които са предоставяни от индийското дружество на българското дружество следва да се квалифицират като „технически услуги“ не само по смисъла на българското законодателство, но и по смисъла на сключените СИДДО с Република И..

Въз основа на горното в РА е прието, че на основание чл. 195 от ЗКПО през 2016 г. [фирма] е следвало да удържи данък при източника за изплатените от него доходи от ЗИФО Т. П. Л., което не е сторено, като не са представени и документи, доказващи основанията за данъчно облекчение за данъка, прилагайки СИДДО с И..

Въз основа на извършен анализ на установените факти и приложимия закон, ревизиращите органи са приели, че ревизираното лице, дължи данък върху доходите на чуждестранни юридически лица, за периода от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. - в размер на 3 833,53 лв. по фактури №[ЕГН]/19.09.2016 г. и №[ЕГН]/19.09.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л.; за периода от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г. - в размер на 4 187,80 лв. по фактури №[ЕГН]/31.10.2016 г., №[ЕГН]/30.11.2016 г. и №[ЕГН]/30.11.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л..

Ревизионен Акт (РА) №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д. – ръководител на ревизията, е предмет на административното производство по реда на чл.152-155 от ДОПК, като жалбата е приета за неоснователна в частта на оспорените по съдебен ред данъци по ЗКПО, и с Решение № 2161/20.12.2019 г. изд. от Н. К.-Директор Дирекция „ОДОП“ на НАП, ЦУ, С., и е потвърден Ревизионен акт №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., в оспорената част на установените резултати за данък върху доходите на чуждестранни

юридически лица по ЗКПО за периодите от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. и от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г., ведно със съответните лихви за забава за периода от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. - в размер на 3 833,53 лв. по фактури №[ЕГН]/19.09.2016 г. и №[ЕГН]/19.09.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л.; за периода от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г. - в размер на 4 187,80 лв. по фактури №[ЕГН]/31.10.2016 г., №[ЕГН]/30.11.2016 г. и №[ЕГН]/30.11.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л..

По делото е представена и приета Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г., изд. от Директора на ТД на НАП С., оправомощаваща лицата, с функции по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК, удостоверяваща компетентността на издателите на оспорения в производството РА.

В съдебното производство са представени и приети на хартиен и магнитен носител доказателства, удостоверяващи наличието на електронен подпис на лицата издали Заповедите за възлагане на ревизията, Заповедите за изменение на ревизията, Р. Доклад и Р. акт и надлежно електронно връчване, въз основа на които и при липсата на оспорване от страна на жалбоподателя, съдът прави извод, че ревизионното производство не страда от процесуални нарушения, на това основание.

В хода на съдебното производство, е приета административната преписка и доказателствата към нея. По същество, не се оспорват фактическите установявания на ревизиращите органи в хода на ревизионното и административното производство, поради което и съдът намира, че спорът по същество се свежда да материалната законосъобразност на акта, в оспорената му част.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации и представените по делото доказателства, че Ревизионен акт (РА) №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д. – ръководител на ревизията, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, и чл. 119, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Въз основа на изложеното и на основание приложените по делото писмени доказателства, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на законоустановените процедури и не страда от наличието на процесуални пороци, които да водят до неговата отмяна на тези основания.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ЗКПО доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 2, 3, 5 и 8 на чуждестранни юридически лица, когато не са

реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, и доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 9, на чуждестранни юридически лица, установени в юрисдикции с преференциален данъчен режим, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника, който е окончателен.

За да се квалифицира видът на възнаграждението е необходимо да се прецени естеството на извършената услуга, да се анализират договорните отношения между страните, уговорените права и задължения, както и действителната им воля.

Относно квалифицирането на дохода, следва да се имат предвид дефинициите на понятията за целите на данъчното облагане. Понятието „възнаграждения за технически услуги“ е дефинирано в §1, т. 9 от ДР на ЗКПО, където е определено, че това са плащания с източник Република България за монтаж или инсталиране на материални активи, както и всякакви услуги от консултантско естество и маркетингови проучвания, извършени от чуждестранно лице.

По отношение на услуги от консултантско естество и маркетингови проучвания, следва да се отбележи, че в ЗКПО, както и в другите данъчни закони няма изрична дефиниция на тези понятия, поради което смисълът им следва да се извлича от общоприетото им значение, а именно: - консултантски услуги са тези, които се предоставят от лице, което има специални знания и умения в определена област, което дава препоръка, становища, съвети или мнение като специалист, вещо лице, експерт в рамките на професионалната си дейност;- маркетинг проучването е процес, насочен към системно набиране, обработка и анализ на информация с цел информационно осигуряване за решаване на даден проблем.

Въз основа на приложимото право, посочено по-горе, настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на ревизиращите органи и административно-контролния орган- Директора на Дирекция „ОДОП“ при НАП, ЦУ, като намира за правилен изводите на ревизиращите органи, че предоставените от индийското дружество услуги са „технически услуги“, както по смисъла на вътрешното законодателство, така и съгласно сключените със съответните държави СИДДО. В РД и РА е констатирано, че се касае по-специално за консултантски услуги, което твърдение обаче, настоящата инстанция не споделя. Както се посочи по-горе, консултантските услуги се изразяват в даване на препоръки, становища, съвети или мнения от специалисти в определена област, докато в настоящия случай се касае за проверка на наличност на документи и процедури или статистическа обработка на база данни, които дейности не следва да се квалифицират като консултантски услуги.

Настоящата инстанция намира, че при преценката дали законосъобразно е установен данък при източника по чл. 195 от ЗКПО, следва преди всичко да се изхожда от съдържанието на сключените с Република И. СИДДО.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от СИДДО с Република И., авторски и лицензионни възнаграждения, както и **такси за технически услуги**, възникващи в едната договаряща държава и изплатени на местно лице на другата договаряща държава, могат да се облагат в тази друга държава. В ал. 4 е уредено, че терминът „такси за технически услуги“ по смисъла на този член означава плащането на всякаква сума на което и да е лице с изключение на

плащанията въз основа на трудов договор от работодател за услуги от управленски, технически или консултантски характер, включително за предоставянето на услуги от технически или друг персонал.

Видно от установеното в хода на ревизията, предоставените от ЗИФО Т. П. Л. услуги се изразяват основно в обработване на данни по съответни клинични изпитвания и събиране и обработване на статистическа информация. Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че същите попадат в обхвата на понятието „такси за технически услуги“ по смисъла на чл. 13, ал. 4 от СИДДО с Република И., които могат да бъдат извършвани включително от технически или друг персонал. Същественото в случая е и обстоятелството, че изричното предвиждане на „такси за технически услуги“ в чл. 13 от посочената СИДДО означава, че Република България има правомощието да облага дохода от същите. По тези съображения, с РА обосновано и законосъобразно е начислен данък по чл. 195 от ЗКПО върху изплатения на индийското дружество доход по описаните в РД 5 фактури.

В настоящия случай, безспорно е налице доход от източник в страната по смисъла на чл.12, ЗКПО, на чуждестранно юридическо лице, подлежащ на облагане с данък. Когато се реализира доход, облагаем при източника по ЗКПО на чуждестранно лице, местно за държава, с която има сключена СИДДО и тя съдържа разпоредби, различни от тези в ЗКПО, се прилагат разпоредбите на спогодбата. Процедурата за прилагане на СИДДО е дадена в глава шестнайсета, раздел трети ДОПК. Съгласно чл.135, ал.2 от кодекса СИДДО се прилагат след удостоверяване на основанията за това. За тази цел, след възникване на данъчното задължение за доход от източник в страната, чуждестранното лице удостоверява основанията за прилагане на СИДДО – чл. 136 от ДОПК. Редът за удостоверяване на предпоставките за прилагане на съответната СИДДО е различен в зависимост от размера на реализирания доход. Ако облагаемият доход, реализиран от чуждестранното лице, не надвишава прага по чл.142, ал.1 ДОПК, искане по чл.137, ал.1 ДОПК не се подава. В тези случаи основанията за прилагане на СИДДО се удостоверяват пред платеца на дохода. Съгласно чл.136 от ДОПК, вр. чл.142, ал.1 от ДОПК след възникване на данъчно задължение за доход от източник в страната всяко чуждестранно лице следва да удостовери пред платеца на дохода-жалбоподателя, че: 1.Е местно лице на друга държава по смисъла на СИДДО; 2.Е притежател на дохода от източник в РБ; 3.Не притежава място на стопанска дейност или определена база на територията на РБ, с които съответния доход е свързан; 4.Са изпълнени особените изисквания за прилагане на СИДДО или отделни нейни разпоредби по отношение на определени в самата СИДДО лица, когато такива се съдържат в нея. Посочените обстоятелства следва да бъдат установени кумулативно преди изтичане на срока за внасяне на данъка при източника. По делото не са ангажирани доказателства за извършено такова удостоверяване при начисляването на дохода от страна на чуждестранното лице, не е направено такова удостоверяване нито в хода на административното производство, нито пред съда. Ето защо ако са налице основанията за прилагане на СИДДО и същите могат да бъдат доказани, а не само твърдени от жалбоподателя, както това се прави по настоящото производство, те могат да бъдат прихванати или

възстановени, съгласно нормата на чл.142, ал.3 от ДОПК, предвиждаща, че след внасяне на данък основанията за прилагане на СИДДО по отношение на вече обложения доход се доказват по реда на чл.129 от ДОПК.

В обобщение съдът намира, че Ревизионен акт (РА) №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д. – ръководител на ревизията, *в частта*, потвърдена с Решение № 2161/20.12.2019 г. изд. от Н. К.-Директор Дирекция „ОДОП“ на НАП, ЦУ, С., с което е потвърден Ревизионен акт №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., в оспорената част на установените резултати за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за периодите от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. и от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г., ведно със съответните лихви за забава, е законосъобразен и правилен и като такъв следва да потвърден, а жалбата оставена без уважение, като неоснователна и недоказана.

При този изход от правния спор и въз основа на направено искане, ответната страна има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, а именно възнаграждение за процесуално представителство в размер на юрисконсултско възнаграждение от 150 лв., които следва да бъдат заплатени от жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ Жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, чрез [фирма], *срещу* Ревизионен акт (РА) №Р-22221018008260-091-001/30.09.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д. – ръководител на ревизията, *в частта*, потвърдена с Решение № 2161/20.12.2019 г. изд. от Н. К.-Директор Дирекция „ОДОП“ на НАП, ЦУ, С., на установените резултати за данък върху доходите на чуждестранни юридически лица по ЗКПО за периодите от м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. и от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г., м. 07.2016 г. до м. 09.2016 г. - в размер на 3 833,53 лв. по фактури №[ЕГН]/19.09.2016 г. и №[ЕГН]/19.09.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л.; за периода от м. 10.2016 г. до м. 12.2016 г. - в размер на 4 187,80 лв. по фактури №[ЕГН]/31.10.2016 г., №[ЕГН]/30.11.2016 г. и №[ЕГН]/30.11.2016 г., издадени на ЗИФО Т. П. Л., ведно със съответните лихви за забава, *като неоснователна*.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, чрез [фирма], *да заплати* на Дирекция ОДОП-С. –ЦУ на НАП сумата от **150.00** /сто и петдесет/ лева, *представляваща сторените в производството съдебно-деловодни разноски, в размер на юрисконсултско възнаграждение*.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: